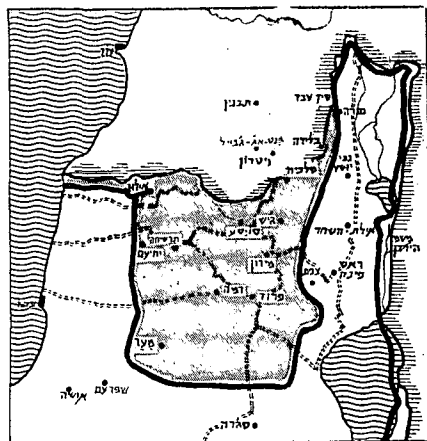

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

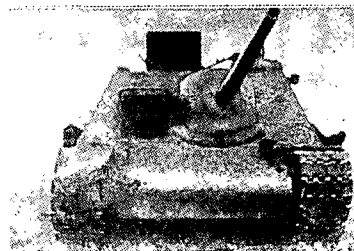
„לכאורה, אין הודעת הישראלים, לפיה כבשו את הגליל כולו תוך 48 שעות, מתקבלת על הדעת. ברם, הנסיון מלמדנו כי אין המפקדה הישראלית מפריחה הודעות-ראויה כאלו כשאין עובדות בצדן.“ כך כתב ה„טיימס“ נשוא-הפנים שבעתוני בריטניה, על סף נובמבר 1948. היה זה ימים ספורים לאחר שהמצרים הודיעו על „כיבושה-בחזרה“ של באר-שבע על-ידי צבאם ומסתבר, שבלונדון כבר ידעו אז, מה ערכה... עתה ביקשו הסופרים הבריטיים לתרץ לעצמם הפתעה זו מהגליל. הם הרגישו, כי „במסגרת צבאית-ישראל פעלו גם פרשים דרוויים“ ורמזו, כי יש בכך משום עדות על מצב-הדברים, וגם הסבר כלשהו להזירות-הבזוק בה נכבש הגליל. המכואות למבצע „חירם“, שנערך בשלהי אוקטובר 1948 (פרשת-התכנונים לקראתו) הוצגו כבר ב„מערכות“ קמ"ה במאמרו של סא"ל ג. לוריא (עמ' 15). עתה מגולל הוא את יריעת המבצע עצמו — בו מילאה, כידוע, הטיבה 7 את התפקיד המרכזי, בעוד חטיבות „כרמלי“, „עודד“, חטיבה 1 ויחידות חיל-משמר פועלות את חלקן. עם כל השוני שבתנאי התקופות השונות של צה"ל, ניתן לומר, כי היה זה „מבצע-בזק“ הראשון שלו, אשר לפי הקפו הגיאוגרפי-מבצעי אפשר לכנותו „אופרטיבי“. ובכך שימש ביטוי לעלית יכולתם של הכוחות והפיקוד — וסמל לבאות. מחבר המאמר מציין, כי נסתייע ע"י מחקר מדעי שהוכן בשעתו ע"י רס"ן י. מודעי (עמ' 4).

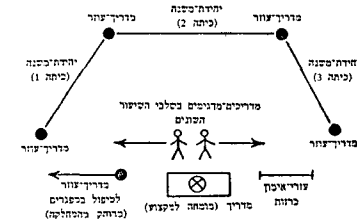
גנ. מכפואל טיילור לא היה היהודי שעיצב את תורת ה„מענה הגמיש“, כדרך מציאותית ל„מערב“ במלחמה-הקרה — ואף כהכנה קולעת לקראת אותן מלחמות-חמית אשר לא התפכנה, בסופר-שלידבר, לגרעיניות-כוללות. אך כיום הוא מסתל, יותר מכל האחרים, את הסיכוי אשר ניתן ל„מענה הגמיש“ במהלך התגבשותה של מדיניות החוץ והבטחה שמעצבה הנשיא קנדי. לכן משתמע מן „החצוצרה המהססת“ מאת אל"מ אל. פלד (עמ' 19) הרבה יותר מן המקובל לגבי „סקירת-ספר“: א. כאן פורס לפנינו „טיילור המתומצת“ את יריעת מבנם, מגמותיהם וניגודיהם של שלושת כוחות-היסוד המזוינים של ארה"ב; ב. מותיים כאן הקווים לארגון-מחדש של צבא-ארה"ב, ארגון אשר החל מתגשם מזה כשנה — אך עודנו במהלכו; ג. נרמזים פה דרכי-הפעולה של הכוח הצבאי המשולב האמריקני, אשר הבסיס הארגוני וההדרכתי בשבילו החל עוטה בשר וגידים עוד בהיות גנ. טיילור „יועץ“ בלבד, וטרם הפך ל„ראש-ראשי-המטות“.

ראשיתם של טנקים היתה הוקא בתפקידי התגברות על מכשוליה-התילי וההפירה והשמדת קני-מקלעים של האויב. אך הטנק, שנולד ממשימה כפולה זו בחזית-צרפת הצפונית של שנות 1916-17, הפך אח"כ גם לנשק גומע-מרחבים אופרטיבי, במסעי-בזק חודרים-לעומק (42—1939). אלא שבהדרגה החל חוזר גם אל תפקידו המקורי. את ביטויי הכולט-במיחד קיבל תהליך זה כשהטנק שב חלקית לתפקיד של צועד-לפני-הרגלים בירת רוסיה-גרמניה, ב"45—1943. רב על-כך העינן שבסקירה היסודית ממקור סוביטי — שתמצית מוגשת במאמרו של רס"ן ל. ג. (עמ' 33) — על לקח תפעולם ההתקפי של טנקים במשימות סיוע-צמוד לרגלים. ומה גם, שמגמת ה„חיילות-המשולבים“ מעידה כי בכל מלחמה עתידה צפוי לטנקים גם תפקיד זה של „גרעין-המחץ“ בהתקפת-הרגלים.

„לא השם העיקר“, אך יש ושם מכביר על הבחנת תוכנו של ענין, או על התמצאות במשמעותה של מחלוקת. הדרכה „המונית“ — אין זה אפילו ביטוי מדויק מבחינת המושג „המון“. אך ודאי וודאי שאין הוא מבטא את טיבה וצורתה של אותה הדרכה לה מתכונים אלה המציעים להעתיק את מרכיז-הכובד של אימון-חיילים למסגרות גדולות-יותר (קרי: המחלקה — לעומת הכיתה). סא"ל שמחה ב. מנסה להבהיר (עמ' 38) למה נתכנוו ההצעות במציאות. תתכנה דעות שונות לגופה של השאלה מה הן המסגרות המבטיחות לנו תוצאות מעולות ביותר באימונו של חייל — ולא לה מקצועות ושלב-י מקצועות הן נועדו. אך דבר אחד נעלה מכל ספק: ככל שיובהר יותר הצד הממשי של תכנית ההצעות — כן יהיה בירורן פורה יותר.

קיים שוני רב ברפוסטיה-הארגון ובמינוח המקובלים — ואף בכמה מושגים — בין מערכת-ההדרכה שלנו לבין זו, הענקית והמסועפת, של צבא-ארה"מ, שרק שמץ ממנה השים אנו במאמרו של קול. מוצינב (עמ' 40) על בעיות המתודיקה בבתי-הספר לקצינים. אך כשהנך מציץ לתוך סקירתו — נדמה לך תכופות כי מדובר בדברים מאוד-מאוד קרובים, מוכרים — ואשר ממש מחכים להגבתך ולעשייתך; עדידי-כ"ך דומות כמה מן הבעיות — והפתרונות המתבקשים להן — לשלנו. ויש ענין לשמוע מקוראי „מערכות“ את דעתם: מה הנו „ישים“ בשבילנו מהמחשבות השונות שהועלו במאמר? ומה מזה טעון סיגול והתאמה — ואיזה?

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?